

Artikel fra Jyllands-Posten for den 4. december 1981

**Glistrup-dommen:
60ernes dispositioner set med 80ernes øjne**

Af Jens H. Thomsen
statsautoriseret revisor

Praktiserende advokater, revisorer og skatteembedsmænd har forholdt sig bemærkelsesværdig tavse under og efter Glistrup-processen.

Sagen er jo den, at Glistrup har ret, når han siger, at de metoder, han er dømt for, ikke er usædvanlige. De blev på den tid, sagen startede, om end mindre systematisk anvendt på ethvert advokat- og revisionskontor, der befattede sig med skatterådgivning. Anvendelsen skete med skattemyndighedernes viden og uden indgriben.

Jeg har endnu materiale fra et kursus, jeg i 1973 deltog i, om skatte- og arveafgiftsreglerne. Det, der blev undervist i, stod ikke tilbage for, hvad der er beskrevet i byrettens dom over Glistrup.

Disse metoder var dengang almindelig accepteret, og ingen drømte om, at dette skulle være strafbart, hvad det i almindelighed heller ikke er.

Skattetækning, som Glistrups metoder kaldes i dag, bredte sig i disse år som en steppebrand. Det var en helt ny situation for skattemyndighederne, der i mangel af lovbestemmelser forståelig var noget forsigtige med at skønne over, hvad der var skattetækning, og hvad der var reelle transaktioner. Grænsen er også svær at sætte og kan ikke sættes objektivt.

I virkeligheden burde Glistrup være stoppet af den lokale ligningskommission, som så mange efter ham er blevet det.

Denne udvikling er først kommet, efter at man har måttet erkende, at skattesystemet ville bryde sammen, hvis skattetækningen ikke blev stoppet. Glistrup var, som det måtte fremgå, ikke den eneste, der befattede sig hermed.

I de senere år har det ikke voldt skattemyndighederne besvær at hindre alt, hvad der blot lugter af skattetækning.

Man regulerer blot indkomster og formuer eller ser bort fra de transaktioner, som efter skattemyndighedernes skøn falder ind under begrebet skattetækning.

Skatteyderen kan herefter klage ad sædvanlige kanaler.

Området er så speget, at det normalt ville være ganske uholdbart at rejse straffesag. Som et eksempel kan nævnes en far, der overdrager en erhvervsvirksomhed, et landbrug eller et hus til sin søn eller datter. Hvem kan afgøre, om handelen er proforma (fiktiv) eller sætte den rigtige pris en sådan handel? Hvis de nu i fælles interesse efter *skattemyndighederne skøn* har sat prisen for høj, eller for lav, eller arrangeret handelen proforma, skulle de så kunne risikere fængselsstraf? Handelen er dog bindende for parterne.

Lignende situationer kan opstå i koncernforhold, hvor flere selskaber med samme ledelse handler indbyrdes. Det er sådanne forhold, Glistrup er dømt for. Straffesager på grundlag af sådanne vilkårlige skøn burde være utænkelige i det danske retssystem, hvad de også under normale omstændigheder er.

Da byretten havde afsagt sin dom, rekvirerede jeg den for at se, hvad sagens faktiske indhold var. Ud fra mit praktiske kendskab til, hvorledes der fra ca. 1965 til 1975 blev disponeret på advokat- og revisionskontorer (med skattemyndighedernes godkendelse), var det min vurdering, at byrettens dom var det højeste, denne sag kunne bære.

Den var nærmest en løftet pegefinger i en speget sag, der var kommet på et galt spor.

En skrap dom måtte nødvendigvis få konsekvenser for store dele af advokat- og revisorstanden og for den sags skyld også for skattemyndighederne (pligtforsømmelse).